

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

L. Quomodo Licinius Constantino insidiatus sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

ἐκ τῆς τῶν μεγάλων φθόνου φορητῆς τῶν γυναικῶν τῶν ἀσπονδῶν καὶ τῶν ἀσπονδῶν μέγας τῶν καὶ ἀπονεύει τυραννῶν ὅς ἐν φερομένης τῆς δόξης ἀπαρ. Κωνσταντῆς τε τοσούτοις βασιλείας ἐπγαμεθείας ἤξιωσεν, μὴ σέως μὲν ἔξοφίλῃς ἀπελιμπάνετο. τῶν δὲ οὐσεῶν περαιρέσεως ἐξήλθε τὴν κακοτροπίαν καὶ ὧν ἔβριε τὴν καλῶς φιλίᾳ ἐπεῖδεν αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς, τῶν ἐπεὶ τῇ γνώμῃ μᾶλλον, ἢ ταῖς τῶν κρείττων Φιλικαῖς δεξιαῖς ἐπεράτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν'

Ὅπως Κωνσταντῆς Λικίνιον ἐπισκέλεεν ἡθελε.

Πολεμον δ' οὖν ἀσπονδῶν πρὸς τὸν ἐνεργέτην αἰετοῦ καὶ φιλικῶν νόμων. ἐχθρομυσῶν καὶ συγγενείας καὶ συνθηκῶν μνημῶν ἐν διανοίᾳ λαμβάνων. ὁ μὲν γὰρ φιλανθρωπότητι ἐννοίας ἀπὸ παρέχων ἀληθοῦς σκέτολον, πατέρων συγγενείας, βασιλικὸν τ' ἀνέκαθεν αἱματὶ κοινωνὸν γένος, γάμων τινῶν ἀδελφῶν συνάψας, τῶν τε καὶ πάντων ὑπολαβὴν δόξης τῶν λαχόντων, παρεῖχε τινῶν ὀξυσίαν. ὃ δ' αὖ τούτοις τὰ νῦν ἰσχυρῶς, καὶ τοῦ κρείττου μηχανὰς συνεισδύσει. ἄλλοι δ' ἄλλους ἐπνοῶν ἀπειλῆς τρόπους, ὡς αὐτοῖς τὸν ἐνεργέτην ἀμείψαντο. καὶ τὰ μὲν πρῶτα Φιλίαν ὑποκοινοῦμεν, δόλῳ καὶ ἀπᾶν πάντ' ἐπγατῆν ἐφ' οἷς ἐτόλμα, λήσας ἐλπίδων τῶν δ' αὖτε θεράποντι Θεῷ τὰς ἐν σκότῳ μηχανώμεν. ἔπειτα δὲ καὶ καταφάσκει ἐποίει, ὃ δ' ὡς ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἡλίσκετο, ἐπὶ δευτέρῳ ἀπάτας ἐχώρει. νῦν μὲν Φιλικὰς περτείνων δεξιάς, νῦν δ' αὖ συνθηκῶν ἐκωμοσίου πηξέμεν. εἴτ' ἀδρόως ἀθετῶν τὰ δεδομένα, καὶ αὖτις ἀνίστολῶν διαπρεσεύει. καὶ πάλιν ἀρχημονῶν ταῖς ψευδογραφίαις, τέλει περφανῆ πόλεμον ἀνακηρύττει. δειπνοῖα τε λογισμῶν, καὶ αὖτε λοιπὸν ἔξοχον ἡπείατο σέβειν τὸν βασιλέα, ὡς ἀτάπειτος ἑμαῖο.

A maligni dæmonis invidia bonis omnibus infesta. Sed neque tyrannus qui alteram partem orbis Romani dominatione sua opprimebat, id ferendum putavit. Qui cum res suas prospero cursu ferri videret: tantique Principis affinitate esset honoratus; religiosi quidem Imperatoris exemplum sequi neglexit: impiorum verò instituta atque improbos mores studuit imitari. Et quorum miserabilem vitæ exitum suis ipse oculis conspexisset, eorum consilia sequi maluit, quàm in amicitia & concordia cum eo qui præstantior erat ac potior, permanere.

CAPUT L.

Quomodo Licinius Constantino insidiatus sit.

Bellum igitur inexpiabile homini bene de se merito intulit; nec amicitia jura, nec Sacramentorum religionem, nec generis necessitudinem, nec fœdera in memoriam revocans. Nam Constantinus quidem utpote benignissimus Princeps, quò sincere benevolentia certissimum ei argumentum daret, paternæ stirpis nobilitatem, & Imperatorii jam inde à majoribus generis splendorem ei communicaverat, sorore sua in matrimonium data: totiusque Imperii Romani consortio eundem frui permiserat. Licinius verò plane his contraria animo volvens, adversus præstantiorem occultis artibus grassabatur; varia subinde insidiarum genera comminiscens, ut bene meritum malis remuneraretur. Ac principio quidem amicitiam simulans, dolo ac fraude cuncta agebat; sperans fore ut consilia sua laterent. Verum Deus insidias quæ clanculò struebantur, famulo suo detexit. At Licinius in primis conatibus deprehensus, ad secundas fraudes se contulit; nunc amicitia fidem præstendens; nunc fœderum ac Sacramentorum religione fidem sibi concilians: deinde pacta conventa repente violans, rursusque per Legatos veniam poscens: ac denuò mendaciis fœdè illudens. Tandem verò bellum palam indixit, & desperata mentis audacia incitatus, adversus Deum ipsum cujus cultui Imperatorem Constantinum deditum esse cognoverat, arma deinceps ferre instituit.